

[Stats- og udenrigsministeren.]

arbejde med Tyskland på alle områder — ikke mindst på det militærpolitiske område — mest effektivt vil støtte det unge tyske demokrati. Der er da heller ikke grund til, synes jeg, at se med pessimisme på fremtiden efter en tysk genoprustning.

Det forekommer mig, at der er alle tegn til, at den tyske regering ønsker at bringe et kommende tysk militærvæsen ind under sin faste ledelse. Jeg bygger denne betragtning også på personlige udtalelser, som jeg stilledes overfor under mit seneste ophold i Bonn, og det vil iøvrigt fra dagspressen være kendt, at en medarbejder i det tyske regeringsorgan, der beskæftiger sig med tilrettelæggelsen af genoprustningen, fornylig er blevet afskediget, fordi han på en uberegtiget måde gjorde sig til talsmand for militære tanker, der ikke var i overensstemmelse med det samarbejde med Atlantlandene, som vil være en følge af Tysklands optagelse i NATO, og søgte at vinde øre for en mere selvstændig tysk militærpolitik.

Denne tildragelse viser nok, at visse tyskere gør sig tanker om en mere uafhængig tysk militærpolitik, men den afgørende kendsgerning er, at han blev afskediget, fordi han ikke forstod at indordne sig under den politiske ledelse, hvis sigte er klart. Det vil også være kendt fra dagspressen, at den tyske regering i andre lande, som f. eks. Storbritannien, søger at orientere sig om, hvordan man der har ordnet forholdet mellem de politiske og de militære organer.

Når man således fra tyske regeringskredse allerede nu udfolder bestræbelser for at sikre, at der i Tyskland tilvejebringes forståelse af det rette kompetenceforhold mellem den politiske og den militære ledelse, ja, så er det et håb, som jeg vil tillade mig at give udtryk for her, at også det tyske socialdemokrati, når denne genoprustning indledes, vil medvirke til, at dette mål nås; og med den indstilling, som det tyske socialdemokrati har til problemerne, kan jeg ikke tvivle på, at dette håb vil blive indfriet.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) udtalte, at han ikke nærede tillid til den kontrol med den tyske genoprustning, der søges tilvejebragt gennem Paris-

aftalerne. Jeg gjorde under debatten i oktober sidste år rede for de forskellige foranstaltninger, der er truffet i denne henseende, og disse foranstaltninger vil iøvrigt fremgå af de oversættelser af beslutningerne i Paris, som folketingets medlemmer har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med. Disse kontrolforanstaltninger er selvfølgelig vigtige i sig selv; det samme gælder også tilstedeværelsen i Vesttyskland af store kontingenter allierede styrker, men jeg tror, at de politiske resultater, der er blevet opnået, er endnu mere betydningsfulde. Ved optagelsen i NATO og i Den vesteuropæiske Union indledes der et samarbejde med et frit Tyskland, som vil få den største betydning for Vesteuropas fremtid. Den baggrund, som kejserriget og nazisttyranniet havde, er herved elimineret, og et frit Tyskland vil have mulighed for på demokratisk måde at gøre sine synspunkter gældende og høre andres synspunkter i de frie nationers kreds.

Ved at gå ind for at nægte, at Tyskland optages i NATO, vil Danmark forsinke denne udvikling og netop skabe fare for, at de yderliggående kræfter i Tyskland får vækstbetingelser. Ved fortsat at holde Tyskland afmægtigt og udenfor de frie nationers kreds vil man efter min bedste opfattelse netop skabe den fare, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) — og jeg forstår ham — er så bekymret for. Jeg tror derfor, at vi bedst vedkender os vort ansvar som led i de vestlige frie nationers kreds og vort ansvar overfor en fredelig og fri fremtid, hvis vi går ind for Tysklands optagelse i den vestlige samarbejdskreds. Selvom jeg altså respekterer det ærede medlems standpunkt, må jeg have lov til endnu en gang at udtale — og gøre det så klart, det er mig muligt — at jeg ikke kan dele dette standpunkt.

Jeg kan heller ikke dele det ærede medlems ønske om at bringe denne sag ud til en folkeafstemning. Som jeg sagde i min fremsættelsestale, løser vi efter min mening ikke noget problem ved at flytte afgørelsen af sagen fra denne sal ud til vælgerne. Som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen påpegede, ville besvarelsen afhænge af, hvorledes spørgsmålet bliver stillet. Det er sagens reelle indhold, det kommer an på, og dette er, at Tyskland, som for-